

Radír

Egy bizonyos fény. Hallod? Egy bizonyos fénypont. Ne gyere közelebb. Megállj! Hallom a lépteidet. A lépésed. Mert a tiéd. A te lábad, a meztelen, talpadban üvegszilánk. Nem félsz? Egy bizonyos fény. Majd vakít. Majd olyan közel érzed a szemedhez, hogy vakítani fog, a forróság egész arcodon ott lesz. Még ha meg is állsz, egyszerűen megállítod a lábad, akkor összecsuklik. Lassan behajlik a lábad, a fény fehérre változik, a forróság már a tarkódat éri. Ez a föld talán. A szága mindig az orrodban lesz, ahogyan a vér íze a szádban. Pedig nem a te véred volt. Valakinek a vére belefolyt a szádba és napokig hordtad ott, utóbb már csak az ízét, de nem beszéltél. Vakított a vére, meleg volt. Mondtad, hogy meggyógyul, és mélyebbre haraptál a sebbe; a fogad a csontján koppant, és kijöttél ide, hogy magaddal hozd az ízét az ő testének. Élsz? – kérdezted. Miért? Talán így több fény esik rám. Miért. – Nem, egyszerűen rohanni kezdted, először csak bicegtél, sántítottál a rossz lábadra, amelyik mindig behajlik, és csak akkor, mikor a félelem nem volt tekintettel a rossz lábadra, csak akkor kezdted igazán futni, nekilódultál, egyetlen iramban végig az utcán, a félelem kísért és a fénypont mögötted, mely hol eltűnt, hol felbukkant, de mindvégig ott érezted a nyomodban, a szádból folyt a vér, és már

nem lehetett megállni, a rossz lábad megerősödött, a félelem behajlította, kiegyenesítette, vacogtatta a fogad, a fogaidon sárgás színű vér folyt, és a fény csapkodta-verte a hátadat, a kabátod foszlányait, a letépett ruhadarabokat, az ingedet, a bőrdet marta, és a fejed lódult neki, forogtak-pörögtek a fák, a vakító utcalámpák, a kövek, a kőzet, az út burkolata, a rád csapódó sár, a forróság, a lábak felváltott ütemes mozgása, és végre elzuhantál. A szemed nem nyitottad ki, a lezárt szemgolyó mégis ide-oda forgott, a szemhéjad nem eresztett. A fénypont eltűnt, egy fűszál billegett a lélegzetedtől. Aztán újra a Hold nagy fekete pofája, a sánta tyúk, egy rossz lépés, egy rossz vétel és kész, a szádban a vér és ott meg a Hold piszok erős fénye, a lábad, a csont benne, hogy mi, hogy mi a csont, ez, ami a hús alatt a darab fa, a fehér fa, és a lábad, ahogy ott, mint ez a radír, feküdtél.

A hajszál meggörbítése (munkacím)

Először a földhöz ragadtam, csupa nagybetűvel. Mindig berúgni. Ez van. Rohadt civilizáció, kitekerem a nyakát. Felcserélem az északi és déli pólust, csak úgy vonzom majd a nőket, rámtapadnak, simogatnak, és majd az egyik fejbe lő. Őt fogom szeretni, a puskás csajt. Nem céloz, de tüzel. Kis szuka, szeretem. Egy nőnek is lehet golyója. Egy nőnek egy golyója lehet. Nekem kettő van. Az nagyon fáj, ha beleakad az íróasztal sarkába. Akkor már jobb, ha lelőnek. Robbanó söréttel. Amikor a sörétek átszakítják az agyamat, akkor még belül föl is robbannak, hogy minél nagyobb kárt tegyenek az egyébként tökéletes lelki összhangnak örvendő